

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Robert Galbraith

Chemarea cucului

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta: Faber Studio
Artwork by © LBBG - Sian Wilson.
Figure © Arcangel Images / Ilona Wellmann.
Fence netting © Trevillion Images / Yolande de Kort.
Street scene © LBBG - Sian Wilson

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Rodica Petcu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GALBRAITH, ROBERT

Chemarea cucului / Robert Galbraith ; trad.: Constantin

Dumitru-Palcut. - București : Editura Trei, 2013

ISBN 978-973-707-880-3

I. Dumitru-Palcut, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Cuckoo's Calling
Autor: Robert Galbraith

Copyright © 2013 Robert Galbraith Limited

Ediția originală a fost publicată în 2013 de Editura Sphere, UK.

Toate drepturile sunt rezervate.
Drepturile morale ale autorului au fost stabilite.

Toate personajele și evenimentele din această carte, altele decât acelea care țin clar de domeniul public, sunt imaginare și orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

Niciun fragment din această publicație nu poate fi reprodus, stocat electronic sau transmis, în nicio formă și prin niciun mijloc, fără permisiunea scrisă a editorului, nici nu va circula având alt sistem de legare sau copertare decât cel în care e publicată și fără vreo altă condiție similară exceptând-o pe aceea impusă cumpărătorului ulterior.

Copyright © Editura Trei, 2013
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-880-3

Adevăratului Deeby, cu multe mulțumiri

De ce te-ai născut când zăpada se-așternea?
Trebuia să vii când cucul te chema,
Când strugurii sunt verzi în ciorchine
Ori când, spre zări senine
 Rândunelele cerul inundă
 Fugind de vara muribundă.

De ce-ai murit când mieii se nășteau?
Tu trebuia să mori când merele cad
Când vin lăcustele, popor nomad,
Când lanurile-și fac din miriște vad,
 Și vântul plânge orișiunde,
 După frumusețile muribunde.

Christina G. Rossetti, „Bocet“

Prolog

Is demum miser est, cuius nobilitas miserias nobilitat.

Nefericit e cel a cărui faimă îi face vestite nenorocirile.

LUCIUS ACCIUS, *Telephus*

Agitația din stradă era ca un zumzăit de muște. Fotografii se adunaseră în spatele barierelor patrulate de poliție, având pregătite aparatele foto cu boturi lungi, aburii respirației ridicându-se în aer. Zăpada cădea neîncetat peste căciuli și umeri; degete înmănușate ștergeau obiectivele foto. În răstimpuri, izbucneau rafale de clicuri sporadice, când privitorii, ca să-și omoare timpul, pozau cortul din prelată albă aflat în mijlocul drumului, având în spate intrarea în clădirea din cărămidă roșie cu balconul de la ultimul etaj de unde căzuse cadavrul.

În spatele paparazzilor înghesuiți se vedeau dube albe cu antene de satelit enorme, în vreme ce sunetiștii cu căștile pe urechi băntuiau prin preajmă. Între înregistrări, reporterii băteau mărunț din picioare și-și încălzeau mâinile pe paharele fierbinți cu cafea cumpărate de la cafeneaua aglomerată situată la câteva străzi mai încolo. Ca să-și umple timpul, cameramanii cu fesuri de lână filmau spinările fotografilor, balconul, cortul care ascundea cadavrul, apoi se re poziționau pentru cadre mai largi, ce cuprindeau haosul instalat în strada Mayfair, calmă și înzăpezită, cu șirurile ei de uși negre și

lucioase încadrate de porticuri din piatră albă și flancate de arbuști ornamentali. Intrarea de la numărul 18 era delimitată cu bandă galbenă. Polițiștii, unii dintre ei experți criminaliști îmbrăcați în alb, puteau fi zăriți în holul de dincolo.

Posturile de televiziune transmiseseră deja știrea de câteva ore. Curioșii se îngrămădeau la cele două capete ale străzii, ținută pe loc de alți polițiști. Unii veniseră special ca să vadă, alții se opriseră în drum spre serviciu. Mulți își țineau telefoanele mobile ridicate ca să facă poze înainte să-și continue drumul. Un tânăr, neștiind care era balconul important, le fotografia pe toate, pe rând, deși cel din mijloc era umplut de trei arbuști plini de frunze, tunși frumos în formă de glob, care abia lăsau loc pentru o ființă umană.

Un grup de adolescente veniseră cu flori și erau filmate înmânându-le polițiștilor, care încă nu se hotărâseră unde ar fi locul potrivit pentru ele, lăsându-le cu stângăcie în spatele dubei de poliție, conștienți că obiectivele camerelor de filmat le urmăreau fiecare mișcare.

Coroșpondenții trimiși de canalele de știri mențineau un flux constant de comentarii și speculații în jurul puținelor elemente de senzațional pe care le cunoșteau.

„... din apartamentul ei de la mansardă în jurul orei două noaptea. Poliția a fost alertată de paznicul clădirii...”

„... niciun semn că ar avea de gând să ia cadavrul de aici, ceea ce i-a făcut pe unii să speculeze...”

„... nu știm dacă a fost singură când a căzut...”

„... echipele au intrat în clădire și vor efectua o percheziție minuțioasă.”

O lumină deprimantă umplea interiorul cortului. Doi bărbați stăteau pe vine lângă cadavru, gata să-l așeze, în sfârșit, într-un sac. Din capul fetei cursese puțin sânge pe zăpadă. Fața era zdrobită și tumefiată, un ochi redus la o zbârcitură, celălalt arătându-se ca o felie de alb mat între pleoapele umflate. Când bluza cu paiete pe care o purta scânteia în lumina ușor schimbătoare, crea impresia tulburătoare de mișcare, de parcă fata ar fi respirat din nou sau își încorda mușchii, gata să se ridice. Ninsorea cădea pe prelata de deasupra, auzindu-se ca un răpăit estompat de vârfuri de degete.

— Unde dracu-i ambulanța aia?

Inspectorul de poliție Roy Carver începea să se înfurie. Un ins burduhănos, cu fața de culoarea cărnii de vită conservate, ale cărui cămăși erau de obicei pătate de transpirație la subsuori, își epuizase deja rezerva limitată de răbdare cu ore în urmă. Se afla aici aproape de tot atâta timp ca și cadavru. Picioarele îi înghețaseră așa de tare, că nu le mai simțea și era amețit de foame.

— Ambulanța e la două minute de-aici, spuse sergentul Eric Wardle, răspunzându-i fără să vrea șefului său în timp ce intra în cort cu mobilul la ureche. I-am făcut un pic de loc aici.

Carver mârâi. Proasta lui dispoziție era exacerbată de convingerea că pe Wardle îl sensibiliza prezența fotografiilor. Plăcut la înfățișare, cu un aer băiețos, cu părul castaniu des și ondulat, acum glazurat cu zăpadă, Wardle, considera Carver, pierduse mai mult timp decât era necesar în cele câteva incursiuni pe care le făcuse în afara cortului.

— Bine măcar că mulțimea de-afară o să plece când o să dispară cadavru de-aici, adăugă Wardle, continuând să se uite afară la fotografi.

— N-o să plece cât timp vom continua să tratăm locul ăsta ca pe un loc al crimei, se răsti Carver la el.

Wardle nu răspunse la provocarea nerostită, dar Carver explodă totuși:

— Vaca asta proastă s-a aruncat. Nu mai era nimeni cu ea. Așa-zisa ta martoră era drogată și nu mai știa...

— Uite că vine, spuse Wardle și, spre dezgustul lui Carver, ieși iar din cort, ca să aștepte ambulanța direct în câmpul vizual al camerelor.

Vestea a luat locul forțat știrilor despre viața politică, războaie și dezastre și fiecare versiune a relatării era presărată cu imagini ale chipului fără cusur al moartei sau ale corpului ei zvelt și sculptat. În câteva ore, puținele fapte cunoscute s-au răspândit ca un virus la milioane de oameni: cearta cu prietenul ei celebru, care avusese loc în public, drumul spre casă singură, țipetele auzite de vecini și căderea finală, fatală...

Prietenul s-a refugiat într-o instituție de reabilitare, dar poliția a rămas impenetrabilă. Cei care fuseseră cu ea în seara anterioară morții erau vânați. Mii de rubrici de ziar și ore de știri televizate erau dedicate subiectului, iar femeia care jura că auzise o a doua ceartă cu câteva clipe înainte de căderea corpului a devenit și ea celebră pentru scurt timp, acordându-i-se privilegiul unor poze de dimensiuni mai mici lângă imaginile frumoasei fete moarte.

Pe urmă, însă, într-un oftat aproape sonor de dezamăgire, s-a dovedit că martora mințise, astfel că și ea s-a refugiat într-o clinică de dezintoxicare, moment în care celebrul suspect principal s-a externat, asemenea bărbatului și femeii din căsuța de jucărie, care nu pot ieși simultan niciodată.

Așadar, fusese sinucidere la urma urmelor și, după un moment de hiat înmărmurit, povestea a căpătat un al doilea elan, mai slab. S-a scris că fata era dezechilibrată, instabilă, nepotrivită pentru viața de supervedetă în capcana căreia extravaganta și frumusețea o prinseseră; că pătrunsese într-o clasă de oameni imorali, plini de bani, care o corupseseră; că decadența noii ei vieți îi destabilizase personalitatea deja fragilă. A devenit o poveste moralizatoare încărcată de *Shadenfreude* și mulți editorialiști au făcut aluzie la Icar, căruia *Private Eye* îi dedicase o rubrică specială.

Și deodată, în sfârșit, frenezia s-a domolit în apatie și nici jurnaliștilor nu le-a mai rămas nimic de spus, căci prea multe se spusese deja.

Trei luni mai târziu

Partea I

*Nam in omni adversitate fortunae infelicissimum est
genus infortunii, fuisse felicem.*

Căci în fiecare nenorocire,
cel mai nefericit dintre nefericiți
este cel care a fost fericit.

BOETHIUS, *De Consolatione Philosophiae*

Deși cei douăzeci și cinci de ani ai vieții lui Robin Ellacott cunoscuseră momente de dramă și incidente, niciodată nu se trezise cu conștiința certă că își va aminti cât va trăi ziua care avea să urmeze.

La scurt timp după miezul nopții, Matthew, prietenul ei de atâta vreme, îi ceruse mâna sub statuia lui Eros din centrul pieței Piccadilly Circus. Cuprins de ușurarea amețitoare de după acceptul ei, acesta îi mărturisise că plănuise să abordeze chestiunea în restaurantul thailandez în care tocmai cinaseră, dar că se hotărâse să facă asta în absența cuplului tăcut de lângă ei, care trăsesese cu urechea la toată conversația lor. Prin urmare, sugerase o plimbare pe străzile peste care se lăsa întunericul, în pofida protestelor lui Robin, care îi atrăsese atenția că amândoi trebuiau să se trezească devreme, și în sfârșit a avut un acces de inspirație și a condus-o, emoționat, la treptele statuii. Acolo, renunțând la discreție în vântul tăios (într-o manieră total necaracteristică lui), Matthew a cerut-o în căsătorie, sprijinit într-un genunchi, în fața a trei oameni nevoiași cuibăriți pe trepte, care plimbau de la unul la celălalt ceea ce părea a fi o sticlă de alcool metilic.

Fusese, după părerea lui Robin, o cerere în căsătorie perfectă, cea mai frumoasă din istoria căsătoriilor. El avusese în buzunar chiar și un inel, pe care fata îl purta acum pe deget: un safir cu două diamante, care i se potrivea perfect, și tot drumul spre oraș a privit întruna la inelul pus pe mâna care i se odihnea în poală. Ea și Matthew aveau acum o poveste de relatat, o poveste de familie amuzantă, din acelea pe care le spui copiilor tăi, în care planul lui (o încântase faptul că el își făcuse planuri) s-a dus pe copcă și s-a transformat în ceva spontan. Îi plăcuseră vagabonzii, luna și Matthew, panicat și fâstâcit, lăsat într-un genunchi; îi plăcuseră Eros și Piccadilly, bătrân și murdar, ca și taxiul pe care-l luaseră ca să ajungă la locuința lor din Clapham. De fapt, nu era departe de a se îndrăgosti de întreaga Londră, care până atunci nu-i câștigase simpatia, în luna scursă de când locuia acolo. Până și navetiștii palizi și certăreți înghesuiți în vagonul de metrou păreau aureolați de lucirea inelului și, în timp ce ieșea în aerul răcoros al zilei de martie la stația Tottenham Court Road, mângâie cu degetul mare partea de jos a inelului din platină, trăind o explozie de fericire la gândul că ar putea cumpăra niște reviste pentru mirese la ora prânzului.

Ochii bărbaților zăboveau asupra ei în timp ce-și croia drum prin șantierul de reparare a drumului de pe Oxford Street, consultând un bilețel pe care-l ținea în mâna dreaptă. După toate standardele, Robin era o fată frumușică; înaltă și cu o siluetă voluptuoasă, cu părul blond-roșcat care se unduia în timp ce mergea cu pas vioi, aerul răcoros colorându-i obrajii palizi. Urma să fie prima zi dintr-un angajament secretarial temporar de o săptămână. De când venise să locuiască împreună cu

Matthew la Londra, avusese doar joburi temporare, dar situația nu avea să se prelungească. Urma să se ducă la niște interviuri pe care le considera „corespunzătoare“.

De multe ori, cea mai dificilă parte a acestor frânturi de slujbe neinteresante era găsirea birourilor. După orașelul din Yorkshire din care plecase, Londra părea vastă, complexă și impenetrabilă. Matthew o sfătuisese să nu pornească în căutări cu nasul în ghidul orașului, ca să nu semene a turist și să devină astfel vulnerabilă. Prin urmare, se bizuia foarte des pe hărțile desenate aproximativ de cineva de la agenția de angajări temporare. Nu era convinsă că asta o făcea să arate mai mult a londoneză get-beget.

Baricadele metalice și zidurile Corimec din plastic albastru care împrejmuiau lucrările de reparații o făceau să vadă și mai greu încotro trebuia să meargă, deoarece ascundeau jumătate din elementele de orientare desenate pe hârtiuța din palmă. Traversă drumul cu pavajul scos din fața unei clădiri de birouri impunătoare, marcată „Center Point“ pe hartă, care semăna cu o gofră gigantică din beton cu rețeaua ei densă de ferestre pătrate și uniforme, și o porni în direcția aproximativă Denmark Street.

O găsi aproape întâmplător, luându-o pe o alee numită Denmark Place și ieșind într-o străduță scurtă plină de vitrine colorate: ferestre în care se vedeau chitare, claviaturi și tot soiul de efemeride muzicale. Baricade roșii și albe înconjurau o altă gaură săpată în drum și muncitorii cu veste fluorescente o întâmpinară cu fluierături admiringe matinale, pe care Robin se prefăcu că nu le aude.

Se uită la ceasul de la mână. Întrucât își luase o rezervă de timp pentru cazul în care s-ar fi rătăcit, ajunsese